

Sygn. akt III C 452/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2023 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział III Cywilny

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Rejonowego Anna Szarek

Protokolant – stażysta Łukasz Jezierski

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2023 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przeciwko B. D.

o zapłatę

I oddała powództwo;

II przyznaje kuratorowi pozwanej B. W. K. wynagrodzenie w kwocie 360 (trzystu sześćdziesięciu) złotych.

Sygn. akt III C 1041/21

UZASADNIENIE

w postępowaniu zwykłym

Pozwem z dnia 8 listopada 2021r. powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniósł o zasądzenie od TUZ Towarzystwa (...) w W. kwoty 3 936 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 3 stycznia 2020 roku i kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu podniesiono, że powódka zawarła umowę cesji wierzytelności z P. P. – poszkodowaną w zdarzeniu komunikacyjnym.

Ubezpieczyciel przyjął odpowiedzialność za szkodę i wypłacił poszkodowanej odszkodowanie w kwocie 5 904 złotych, tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego, jednakże kwota ta nie zaspokoila roszczeń poszkodowanej z tego tytułu. P. P. wynajmowała pojazd zastępczy w okresie od dnia 11 października 2019r. do dnia 19 listopada 2019r. (40 dni). Łączny koszt najmu pojazdu wyniósł 9 940 złotych netto.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i obciążenie powoda kosztami procesu. Ubezpieczyciel przyznał, że ponosi odpowiedzialność za szkodę powstałą w pojeździe należącym do P. P., której wypłacono odszkodowanie z tytułu szkody całkowitej w pojeździe. Stan ten powoduje, że wynagrodzenie, jakie zapłaciła ona z tytułu najmu pojazdu zastępczego czterokrotnie przekracza wysokość wypłaconego odszkodowania, zaś stawką właściwą za dobowe wynajęcie pojazdu jest 120 zł netto.

Stan faktyczny.

11 października 2019r. doszło do kolizji, w której uszkodzony został, należący do P. P., pojazd marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...).

W dniu zdarzenia sprawca kolizji legitymował się umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z ruchem pojazdu mechanicznego w TUZ Towarzystwo (...) w W..

Niesporne.

11 października 2019r. P. P. zawarła umowę najmu samochodu marki F., rok produkcji 2008 na czas nieokreślony. Czynsz najmu ustalono w kwocie 200 zł + Vat za dobę, określono go jako bezgotówkowy – na koszt ubezpieczyciela sprawcy kolizji z dnia

11 października 2019r. Nie określono limitu kilometrów, zapewniono pełne ubezpieczenie AC i OC, bez udziału własnego w szkodach, przyznano możliwość wyjazdu za granicę bez potrzeby uzyskania uprzedniej zgody. W § 3 ust. 2 postanowiono, że zapłata kosztów najmu pojazdu zastępczego miała nastąpić w formie bezgotówkowej, to jest poprzez zawarcie umowy cesji wierzytelności między najemcą a wynajmującym, w treści której najemca przeniesie na wynajmującego wierzytelność przysługującą mu od zakładu ubezpieczeń sprawcy szkody, z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Dowód: umowa k. 13-14.

Zgłoszenie szkody zostało przyjęte przez TUZ Towarzystwo (...) w dniu 15 października 2019r. i zarejestrowane pod sygnaturą (...).

Zgłoszenie szkody w imieniu P. P. wykonał P. H..

W piśmie z dnia 17 października 2019r. ubezpieczyciel potwierdził przyjęcie zgłoszenia szkody, wskazał dokumenty niezbędne w procesie likwidacji szkody, oraz przedstawił zasady wynajmu pojazdu, wskazując między innymi, że pojazd wynajmowany powinien być porównywalnej klasy, co pojazd uszkodzony, wskazał czas wynajmu pojazdu, który ubezpieczyciel przyjmuje za zasadny określając, że w przypadku pojazdu jeźdźnego zasadnym czasem wynajmu jest okres rzeczywistego czasu naprawy pojazdu, uwzględniając dodatkowo czynności organizacyjne warsztatu naprawczego. Wskazano również iż dla szkody całkowitej za zasadny czas wynajmu, przyjmowany jest okres niezbędny do nabycia innego pojazdu mechanicznego, obiektywnie uzasadniony w każdym indywidualnym przypadku. W piśmie tym wskazano również, że ubezpieczyciel zapewnia pomoc w wynajmie pojazdu zastępczego i wskazano cenę wynajmu dla poszczególnych klas pojazdu.

W dniu 22 października 2019r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zwróciła się do ubezpieczyciela z prośbą o przesłanie wszelkich dokumentów, z którymi poszkodowana musi się zapoznać przed ich podpisaniem i skorzystaniem z oferty najmu samochodu zastępczego, powołując się na otrzymaną informację, że za pośrednictwem ubezpieczyciela poszkodowana może otrzymać pojazd zastępczy z OC sprawcy. W mailu zwracano się o regulamin, sposób rozliczenia, stawkę za dobę wynajmu. Wskazano informację że pojazd należy podstawić w S., zaś pojazd uszkodzony, to V. (...) z 1999r.

W odpowiedzi na to zapytanie przedstawiciel Spółki (...) wskazał, że nie ma możliwości udostępnienia dokumentacji, zaś klient może się zapoznać z ogólnymi warunkami najmu na stronie internetowej (...)pl. (...) również nr telefonu właściwy w celu złożenia rezerwacji pojazdu.

Ubezpieczyciel nie przedstawił poszkodowanemu warunków umowy najmu pojazdu zastępczego.

Dowód: pismo z dnia 17 października 2019r. k. 59,

wiadomości mailowe k. 22.

Na podstawie umowy z dnia 19 listopada 2019r. P. P. dokonała przelewu wierzytelność przysługującej jej wobec ubezpieczyciela z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego na (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w S..

Dowód: umowa cesji wierzytelności k. 12.

P. P. wynajmowała pojazd zastępczy w okresie od dnia 11 października 2019r. do 19 listopada 2019r.

Niesporne.

TUZ Towarzystwo (...) w W. przyjęło odpowiedzialność za szkodę powstałą w pojeździe P. P. i decyzją z dnia 8 listopada 2019r. przyznała P. P. odszkodowanie w kwocie 2 550 złotych stanowiące 50% szkody całkowitej brutto, ze względu na brak dyspozycji płatniczej współwłaściciela pojazdu.

Decyzją z dnia 25 listopada 2019r. wypłacono P. P. pozostałą część odszkodowania, w kwocie 2 550 złotych stanowiące pozostałą część szkody całkowitej brutto.

Dowód: decyzje ubezpieczyciela k. 40 i 42.

2 grudnia 2019r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wystawiła fakturę VAT nr (...), dokumentującą najem pojazdu zastępczego przez P. P., na kwotę 10 639,50 złotych brutto.

W tej samej dacie skierowano do ubezpieczyciela wezwanie do zapłaty kwoty 9 840 zł tytułem kosztów najmu pojazdu oraz 799,50 zł tytułem kosztów usługi parkingowej.

Decyzją z dnia 30 grudnia 2019r. TUZ Towarzystwo (...)

w W. przyznało odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego w łącznej wysokości 6 703,50 zł, wskazując, iż składowe odszkodowania obejmują:

- najem pojazdu zastępczego 5 904 zł,

- koszty parkowania 799,50 zł.

Odszkodowanie przekazano na rachunek (...) Centrum (...) w S..

W uzasadnieniu decyzji wskazano, że przyznano odszkodowanie w kwocie 6 703,50 zł z tytułu parkowania pojazdu uszkodzonego oraz najmu pojazdu zastępczego za uszkodzony samochód marki V. (...) nr rej. (...) i ustalono je na podstawie zweryfikowanej faktury nr (...). Okres wynajmu uznano w całości wyliczając stawkę za dobę najmu w wysokości 120 zł netto – zgodnie ze stawką firm współpracujących z ubezpieczycielem.

Dowód: pismo z dnia 2 grudnia 2019r. k. 18,

faktura k. 16,

decyzja z dnia 30 grudnia 2019r. na płycie CD, stanowiącej kartę 87.

Pojazd wynajęty przez P. P. odpowiadał klasie pojazdu uszkodzonego.

Średnia dobową stawką wynajmu odpowiadającego klasie pojazdu uszkodzonego i wynajętego dla okresu najmu 40 dni z ubezpieczeniem OC i AC, bez limitu kilometrów, przy bezgotówkowym rozliczeniu i zniesieniu odpowiedzialności najemcy w ewentualnych szkodach zawierać się będą w przedziale netto od 203,72 zł do 313,48 zł (brutto od 250,58 zł do 385,58 zł), zaś wartość średnia z powyższego przedziału wynosiłaby netto 240,77 zł (brutto 296,15 zł).

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej k. 130 – 132 verte.

Rozważania.

Powództwo okazało się uzasadnione w zakresie żądanej kwoty i odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych w stosunku rocznym od dnia 3 stycznia 2020r.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowią przepisy art. 822 § 1 i 2 k.c., art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2022r. poz. 2277 z późn. zm.) oraz art. 436 § 1 k.c. i 415 k.c.

Przepis art. 822 § 1 i 2 k.c. stanowi, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (§ 1). Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2). Zgodnie natomiast z przepisem art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Stosownie zaś do treści przepisu art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w przepisie art. 435 k.c. ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny. Przepis art. 415 k.c. stanowi natomiast, że kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Okoliczności kolizji z dnia 11 października 2019r. nie były pomiędzy stronami sporne. Również legitymacja czynna po stronie powoda i bierna pozwanego do występowania w niniejszym procesie nie budziły wątpliwości.

Przedmiotem sporu była natomiast kwestia wysokości dobowej stawki najmu pojazdu zastępczego oraz nadmierność należności z tytułu najmu w stosunku do wartości szkody w pojeździe.

W tym miejscu wskazać należy, że świadczenie ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia majątkowego ma charakter odszkodowawczy i ta funkcja kompensacyjna determinuje podstawową treść pojęciową, zakres i poziom odszkodowania. Odpowiedzialność natomiast zakładu ubezpieczeń jest szczególną postacią odpowiedzialności cywilnej, a prawo ubezpieczeń majątkowych jest częścią prawa odszkodowawczego. Pojęcie szkody w ubezpieczeniach jest zatem takie samo jak w innych działach prawa odszkodowawczego, zasada odszkodowania nie może być bowiem traktowana w oderwaniu od ogólnych zasad odszkodowawczych, które znalazły wyraz i zostały uregulowane w kodeksie cywilnym. Dotyczy to samych pojęć szkody i odszkodowania. Wskazać przy tym należy, że zakład ubezpieczeń obowiązany jest do naprawienia szkody tylko w formie wypłaty odpowiedniej sumy pieniężnej, nie zaś wedle wyboru poszkodowanego także przez przywrócenie stanu poprzedniego, co wyłącza stosowanie w tych okolicznościach art. 363 § 1 k.c.

Strona powodowa wynajęła pojazd zastępczy za dobową stawkę w kwocie 200 złotych netto, powołując się na średnie stawki najmu pojazdu tej samej klasy, co pojazd uszkodzony. Pozwany ubezpieczyciel zastosował natomiast stawkę

w kwocie 120 złotych netto, przy czym nie wykazał, na jakiej podstawie ustalono stawki w takiej wysokości, a w szczególności ani

w toku postępowania likwidacyjnego ani w toku niniejszego procesu nie przedstawiono chociażby projektu umowy najmu, której zawarcie ubezpieczyciel mógłby zaoferować poszkodowanemu. Na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, Sąd ustalił że średnia dobową stawka najmu pojazdu zastępczego, odpowiadającego klasie pojazdu P. P. wynosiła 240,77 zł netto.

W sprawie jest sporna pozostaje okoliczność czy pozwany przedstawił poszkodowanej lub jej pełnomocnikowi rzeczywistą ofertę umowy najmu i czy była to oferta na tożsamy sposób warunkach jak u powoda, ale z niższą stawką.

Powód przyznaje, że co do zasady taka propozycja została złożona, ale podnosi, że warunki umowy najmu były mniej korzystane.

Warunki najmu u powoda (k. 14-15):

- pełne ubezpieczenie OC + AC,
- najem bezgotówkowy,
- brak limitu kilometrów,
- możliwość wyjazdu za granicę,
- paliwo we własnym zakresie, koszty dodatkowe – w punkcie OWU, ale to koszty nadzwyczajne np. za utratę kluczyków.

Warunki najmu u kontrahenta pozwanego (k. 23-32)

- dodatkowe warunki co do osoby kierowcy (pkt 15), które nie występowały w ofercie powoda (np. długość posiadania prawa jazdy, posiadanie karty kredytowej),
- zakaz wyjazdu za granicę (pkt 24) – nie ma tego ograniczenia u powoda, należy o tym jedynie poinformować, zgoda nie jest potrzebna,
- brak ubezpieczenia AC,
- liczne, dodatkowe ograniczenia w punkcie 44, których nie ma u powoda, np. zakaz przewożenia zwierząt,
- możliwość pobrania kaucji (pkt 50),
- dodatkowe opłaty za zwrot pojazdu poza godzinami pracy (pkt 53),
- kara umowna za zgubienie kluczyka – pkt 65a – „kosztorys wg systemu eksperckiego”, czyli nie wiadomo w momencie zawarcia umowy, jaka będzie to wartość – w ofercie, z której skorzystała P. P. jest wskazana konkretna kwota, co pozwala ocenić ryzyko i odpowiedzialność kontraktową zawartej umowy.

Już takie ogólne porównanie, w sposób oczywisty prowadzi do wniosku, że jakkolwiek pozwany złożył ofertę najmu, to była ona mniej korzystana. Oczywiście warunki umowy zawartej, mogłyby być bardziej korzystane od tych wynikających z OWU, w sytuacji gdyby treść umowy ustalono z P. P. w sposób indywidualny ale pozwany tej okoliczności nie wykazał.

Z opinii biegłego wynika natomiast, że zawarcie umowy najmu pojazdu, odpowiadającego klasie pojazdu uszkodzonego za stawkę dobową 120 zł netto byłoby niemożliwe.

Chybiony jest również zarzut pozwanego dotyczący nadmierności odszkodowania z tytułu kosztów zapewnienia poszkodowanej pojazdu zastępczego albowiem powódka wykazała zasadności zastosowanej stawki, zaś czas trwania najmu tj. 40 dni został uznany w decyzji ubezpieczyciela z dnia 30 grudnia 2019r. , w oparciu o której wypłacono cedentowi kwotę 6 703,50 zł.

Żadna ze stron, pomimo zobowiązania do złożenia na piśmie uwag do opinii, nie podniosła okoliczności podważających zawarte w niej twierdzenia i wnioski w powyższym zakresie.

Jednocześnie wskazać należy, że nieskorzystanie przez poszkodowanego z oferty najmu pojazdu u podmiotów preferowanych przez ubezpieczyciela nie może stanowić podstawy do obniżenia należnego powodowi z tego tytułu świadczenia do stawek, które oferują współpracujące z ubezpieczycielem podmioty, zwłaszcza w sytuacji, gdy stawki te znacząco odbiegają od średnich stawek za tego typu usługi. Obowiązek minimalizowania szkody nie może być równoznaczny z ograniczeniem możliwości wyboru podmiotu, z którym poszkodowany zawarł umowę najmu, do podmiotów wskazanych przez ubezpieczyciela. Wystarczające do uznania, że poszkodowana z obowiązku tego się wywiązała i ma prawo

do zwrotu poniesionych na poczet najmu pojazdu zastępczego wydatków, jest ustalenie, że poniesione przez nią wydatki nie przekraczają średnich stawek dobowych najmu pojazdów zastępczych tej samej klasy co pojazd uszkodzony i są ekonomicznie uzasadnione.

Na ubezpieczyciela ciąży obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji - gwarancyjnej ubezpieczyciela, co mogłoby prowadzić do wzrostu składek ubezpieczeniowych.

Z obowiązku tego należy wywieść wniosek, że ekonomicznie uzasadnione koszty najmu pojazdu zastępczego zamykają się w dolnej granicy średniej dobowej stawki najmu pojazdu zastępczego w wersji bez limitu kilometrów, przy uwzględnieniu pełnego zakresu ubezpieczenia oraz z wykupionym udziałem własnym w szkodach obowiązującej w dacie powstania szkody i na terenie, na którym zamieszkuje poszkodowana. Kwota ta pozwoliłaby bowiem poszkodowanej na wynajęcie pojazdu zastępczego tej samej klasy, co pojazd uszkodzony.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3 936 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi w stosunku rocznym od dnia 3 stycznia 2020r.

Roszczenie o odsetki ustawowe za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego znajduje oparcie w treści art. art. 359 § 1 k.c., art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 817 § 1 k.c.

w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych (...). Zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Dłużnik popada w opóźnienie jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne także wtedy, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia

22 października 2003 r., sygn. II CK 146/02). Ubezpieczyciel, stosownie do treści przepisu art. 817 § 1 k.c., obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, a jeśli tego nie czyni, popada w opóźnienie uzasadniające naliczenie odsetek ustawowych od należnej wierzycielowi sumy. Świadczenie ubezpieczyciela ma zatem charakter terminowy, a spełnienie świadczenia w terminie późniejszym niż wynikający z art. 817 k.c. może być usprawiedliwione jedynie wówczas, gdy ubezpieczyciel wykaże istnienie przeszkód w postaci niemożliwości wyjaśnienia okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności albo wysokości świadczenia, mimo działań podejmowanych z wymaganą od niego starannością profesjonalisty, według standardu, którego reguły wyznacza przepis art. 16 ust. 1 ustawy z 2003 roku o działalności ubezpieczeniowej.

W rozważanym przypadku powód domaga się zapłaty odsetek od dnia następnego po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody, co odnośnie kosztów najmu pojazdu zastępczego miało miejsce 2 grudnia 2019r. Pozwany nie podniósł

przy tym ani nie udowodnił, aby w terminie zakreślonym przepisem art. 817 § 1 k.c., nie było możliwe wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia. Skoro zatem pozwany nie spełnił świadczenia z tytułu naprawienia szkody w pełnej wysokości z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego, od dnia następnego, tj. 3 stycznia 2020r. pozostaje w opóźnieniu, co uzasadnia żądanie zapłaty odsetek za opóźnienie od tego dnia.

Data początkowa biegu odsetek nie budzi wątpliwości – w dniu 2 grudnia 2019r. wynajmujący wystawił fakturę i w tej samej dacie skierowano do ubezpieczyciela wezwanie do zapłaty, do którego odnosi się decyzja ubezpieczyciela z dnia 30 grudnia 2019r. Pozwany nie zakwestionował również twierdzenia o dacie doręczenia wezwania – przedstawił jedynie pogląd, iż odsetki powinny zostać zasądzone od dnia wyrokowania, który nie został zaaprobowany przez Sąd albowiem rzeczywista wartość szkody w tym zakresie nie stanowiła przeszkody, która uniemożliwiała wypłatę odszkodowania w terminie 30 dni.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych przez obydwie strony oraz zawartych w aktach szkody złożonych w formie elektronicznej, co do prawdziwości i wiarygodności których nie powziął zastrzeżeń. Sąd uznał również

za wiarygodne zeznania świadka P. P., które nie zostały skutecznie zakwestionowane.

Ustalenia natomiast co do okoliczności wymagających wiadomości specjalnych, tj. co do dobowej stawki najmu pojazdu zastępczego Sąd poczynił na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej. Żadna ze stron nie podważała prawdziwości ani wartości dowodowej dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach szkodowych, na których biegły oparł swoje ustalenia, a i Sąd nie stwierdził okoliczności podważających ich wartość dowodową. Strony nie wniosły zastrzeżeń do opinii. Dlatego też Sąd, mając na uwadze, że opinia została sporządzona zgodnie ze zleceniem, a także że jej treść wskazuje, że twierdzenia i wnioski biegłego znajdują oparcie w materiale dowodowym sprawy i nie stoją w sprzeczności z zasadami logiki, uznał opinię za przydatną do poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98 i 100 k.p.c., który stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Koszty procesu poniesione przez powoda obejmowały: opłatę od pozwu w kwocie 200 zł, zaliczkę wykorzystaną co do kwoty 676,44 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika 900 złotych oraz opłatę skarbową 17 zł - łącznie 1 793,44 zł

Zarządzeniem z dnia 22 marca 2023r. polecono zwrócić powodowi kwotę 532,56 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki.

Sędzia Grażyna Sienicka